

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2TdoV/10/2015
Identifikačné číslo spisu:	9015898603
Dátum vydania rozhodnutia:	11.11.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Kostolanská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:9015898603.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Serbovej a sudcov JUDr. Petra Hatalu, JUDr. Juraja Klimenta, JUDr. Pavla Farkaša a JUDr. Petra Szaba na neverejnom zasadnutí 11. novembra 2015 v Bratislave v trestnej veci obvineného Ing. O. Y. a spol. pre trestný čin hrubého nátlaku podľa § 235a ods. 1, ods. 2 písm. a/, písm. b/, ods. 3 písm. a/ zákona č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon účinný do 31. decembra 2005“) a iné, vedenej na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 4T 4/04, o dovolaní, ktoré podal obvinený Ing. O. Y. prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Petra Schmidla, proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 10. januára 2012, sp. zn. 4To 9/2011, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku dovolanie obvineného Ing. O. Y. sa odmieta.

Odôvodnenie

Rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo 14. januára 2011, sp. zn. 4T 4/04, bol obvinený Ing. O. Y. (spolu s ďalšími obvinenými) uznaný za vinného zo spáchania trestného činu hrubého nátlaku podľa § 235a ods. 1, ods. 2 písm. a/, ods. 3 písm. a/ Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku (v bode 1/ rozsudku) na tom skutkovom základe, že

obvinení Ing. O. Y., U. Z., L. Z., B. D., P. L., A. A. a S. D. ako členovia organizovanej skupiny spolu s ďalšou osobou v úmysle získať majetkový prospech od X. D. pod zámienkou vykonávania ochrany a udelenia pokuty za neplnenie fiktívnych obchodných povinností ho obvinený B. D. dňa 11. júna 2003 okolo 12.00 hod. vylákal na stretnutie na čerpaciu stanicu Slovnaft pri obchodnom dome E. v I., oproti Y. Z., kde po príchode na motorovom vozidle zn. Mercedes E 320, ev. č. D. ho čakali B. D., L. Z., U. Z., S. D. a A. A. a na ich pokyn nasadol do vozidla Mitsubishi Pajero, tmavozelenej farby spolu s A. A., S. D., B. D. a ďalšou osobou. B. D. mu oznámil, že ich obišiel, preto dostáva pokutu 1.000.000,- Sk (33.193,92 Eur) a berú mu jeho vozidlo Mercedes. V sprievode vozidla AUDI A8, ev. č. I., tmavomodrej farby, ho previezli do lesa v blízkosti obce K., nariadili mu, aby z vozidla vystúpil a A. A. mu so strelnou zbraňou, ktorú mal pri sebe, hrozil, že ak sa pokúsi o útek, prestrieľa mu nohy B. D., U.

Z. a ďalšia osoba. S. D., A. A. a ďalšie dve nestotožnené osoby ho obstúpili a L. Z. mu vyčítal, že sa skrýva za O. Y. a neodvádza príslušné percentá, za čo dostáva pokutu 600.000,- Sk (19.916,35 Eur) a berú mu osobné auto, mesačne bude platiť 400.000,- Sk (13.277,57 Eur) alebo mu prestrieliajú nohy za neuzavretie fiktívneho obchodu a za poskytnutie ochrany v I. a v D., že si berú 500.000,- Sk (16.596,96 Eur), ktoré našli vo vozidle Mercedes, ktoré užíval, a prikázal mu ešte z účtu v Tatra banke uskutočniť výber, potom ho odviezli do areálu W. vo K., za O. Y., ktorý mu uviedol, že ich „zase chce ojebať“ a prikázal mu, aby rešpektoval všetky vydané nariadenia B. D. a L. Z., čo z obavy o svoj život aj vykonal a po prevezení vozidlom A. Z. musel v prítomnosti S. D. a W. I. vykonať v Tatra banke na K. E. v I. výber vo výške 250.000,- Sk (8.298,48 Eur), keď predtým už odovzdal kľúče od svojho motorového vozidla Mercedes E 320 CDI, ev. č. D., po vydaní finančnej čiastky bol S. D. a ďalšou osobou prevezený do pizzérie na ul. K. v I., kde ďalšia osoba výber z banky odovzdala L. Z., P. L. a U. Z. ho následne priviezli na ul. D. v I., kde v kancelárii notára pri bistre „O.“ musel podpísať dve splnomocnenia na B. D. a U. Z., ktorých obsahom bolo, že ich splnomocňuje k používaniu uvedeného vozidla Mercedes v tuzemsku aj v zahraničí a na všetky právne úkony súvisiace s možnosťou dispozície s vozidlom, čím X. D. spôsobili škodu vo výške 1.431.494,- Sk (47.516,90 Eur)

Krajský súd obvinenému Ing. O. Y. podľa § 235a ods. 3 Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku uložil trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov.

Podľa § 39a ods. 3 Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku ho súd na výkon trestu zaradil do II. nápravnovýchovnej skupiny.

Podľa § 228 ods. 1 Trestného poriadku účinného v čase spáchania skutku krajský súd zaviazal obvineného Ing. O. Y. (spolu s ostatnými obvinenými) spoločne a nerozdielne nahradiť poškodenému X. D. škodu vo výške 24.895,44 Eur (750.000,- Sk).

Na podklade odvolaní podaných všetkými obvinenými, Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom z 10. januára 2012, sp. zn. 4To 9/2011, podľa § 258 ods. 1 písm. e/, písm. f/, ods. 2 Trestného poriadku účinného do 31. decembra 2005 zrušil napadnutý rozsudok vo výrokoch o trestoch u obvinených U. Z., L. Z., B. D. a A. A. a vo výroku o náhrade škody u všetkých obvinených.

Postupom podľa § 259 ods. 3 Trestného poriadku účinného do 31. decembra 2005 obvineným U. Z., L. Z., B. D. a A. A. podľa § 235a ods. 3 Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku uložil tresty odňatia slobody vo výmere 5 rokov.

Podľa § 39a ods. 3 Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku zaradil obvinených na výkon trestov do II. nápravnovýchovnej skupiny.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podal obvinený Ing. O. Y. sám, aj prostredníctvom svojho obhajcu, dovolanie z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku, teda že zásadným spôsobom bolo porušené jeho právo na obhajobu, § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku, teda že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom a § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku, teda že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Obvinený v dovolaní namietal, že už prvé vyšetrovacie úkony s poškodeným boli vykonávané bez upovedomenia obhajoby. Vo všetkých následných výpovediach sa poškodený už len odvolával na prvotnú výpoveď.

Ďalej obvinený poukazoval na to, že od začiatku sa domáhal preverenia jeho zdravotného stavu, nakoľko je zrejmé, že v čase spáchania skutku bol ošetrovaný v ambulancii MUDr. G. v I., v X. E.. V tom čase mal zranené koleno a pohyboval sa v zapožičanej ortéze, je preto nespochybniteľné, že poškodený vo svojich výpovediach klamal. Krajský súd sa týmito účelovými výpoveďami v odôvodnení svojho rozhodnutia náležitým spôsobom nevysporiadal. Následne v odvolacom konaní pred najvyšším súdom

bolo preukázané, že došlo k porušeniu jeho práva na obhajobu pri vyžiadaní lekárskej správy, avšak v ďalšom konaní pred krajským súdom na túto závažnú skutočnosť nebolo prihliadnuté a opäť bolo rozhodnuté v jeho neprospech.

Súd tiež porušil jeho právo na obhajobu pri výsluchoch svedkov, keď vyvodil skutkové zistenia, ktoré nevyplývajú z vykonaného dokazovania. Pri hodnotení dôkazov súd neprihliadol na zásadu „in dubio pro reo“ ani prezumpciu neviny. Došlo tým k naplneniu aj dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku, keď poškodený ani len netušil, že obvinený v čase spáchania skutku nosil ortézu.

Obvinený tiež v dovolaní namietal, že súd neaplikoval ustanovenie § 40 ods. 1 Trestného zákona (mimoriadne zníženie trestu), hoci účel trestu bolo možné dosiahnuť aj uložením trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu a prichádzalo do úvahy aj uloženie súhrnného trestu vo vzťahu ku konaniu na OS Topoľčany pod sp. zn. 2T 14/00.

Dovolací súd by sa mal podľa názoru obvineného zaoberať aj otázkou správnosti právneho posúdenia skutku vo vzťahu k skutkovému stavu, ktorý zistili nižšie súdy. Zo skutkových zistení oboch súdov totiž vyplývajú zásadné nedostatky týkajúce sa zisťovania základných náležitostí právneho posúdenia veci.

V závere dovolania navrhol, aby najvyšší súd, po vyslovení porušenia zákona dovolaním napadnutým rozhodnutím, toto zrušil v celom rozsahu a vrátil vec na nové prejednanie a rozhodnutie prvostupňovému súdu.

K podanému dovolaniu sa písomne vyjadrila prokurátorka Krajskej prokuratúry v Bratislave, ktorá považovala dovolanie obvineného za nedôvodné. Uviedla, že dovolateľom uplatnené argumenty sú odvodené len od vlastného hodnotenia skutku a dôkazov, bez zohľadnenia skutkových a právnych záverov súdov v pôvodnom konaní. Súd prvej inštancie skutkové zistenia oprel o dôkazy vykonané zákonným spôsobom, vyhodnotené jednotlivo i v súhrne podľa vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností. Skutok, za ktorý bol obvinený odsúdený, zodpovedá skutkovej podstate trestného činu hrubého nátlaku podľa § 235a ods. 1, ods. 2 písm. a/, ods. 3 písm. a/ Trestného zákona. V súvislosti s námietkou obvineného ohľadom nepoužitia moderačného ustanovenia § 40 Trestného zákona uviedla, že toto ustanovenie nemá kogentnú povahu a preto nemôže zakladať dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku. Vzhľadom na uvedené navrhla, aby najvyšší súd dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku odmietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku), zistil, že dovolanie je prípustné (368 ods. 1 Trestného poriadku), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Trestného poriadku) a prostredníctvom ustanoveného obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), po vyčerpaní riadneho opravného prostriedku (§ 372 Trestného poriadku) a na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku). Pri skúmaní, či bola dodržaná lehota v zmysle § 370 ods. 1 Trestného poriadku na podanie dovolania zistil nasledujúce skutočnosti:

Z predloženého spisového materiálu vyplýva, že rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 10. januára 2012, sp. zn. 4To 9/2011, ktorým bola trestná vec obvineného Ing. O. Y. právoplatne skončená, bolo obvinenému doručené 19. marca 2012 a jeho obhajcovi 21. februára 2012. Lehota na podanie dovolania v zmysle § 370 ods. 1 Trestného poriadku začala obvinenému plynúť od 19. marca 2012. Koniec tejto lehoty pripadol na 19. marca 2015.

Obvinený dňa 7. januára 2015 podal na Krajský súd v Bratislave vlastnoručne písané podanie označené ako dovolanie. Následne bol 13. januára 2015 vyzvaný na zvolenie obhajcu. Na výzvu súdu nereagoval, preto mu okresný súd opatrením z 9. marca 2015 ustanovil obhajcu JUDr. Petra Schmidla, pričom obhajcovi bolo opatrenie doručené 18. marca 2015. Listom zo dňa 20. mája 2015 vyzval okresný súd obhajcu JUDr. Petra Schmidla na podanie dovolania, ktorý prevzal 26. mája 2015. Následne obhajca 9. júna 2015 zaslal súdu dovolanie za obvineného Ing. O. Y.

Z uvedeného je zrejmé, že dovolanie zaslané obhajcom JUDr. Petrom Schmidlom bolo podané až po uplynutí trojročnej lehoty v zmysle § 370 ods. 1 Trestného poriadku. Najvyšší súd však dospel k záveru, že odmietnutím dovolania obvineného, ako oneskorene podaného podľa § 382 písm. a/ Trestného poriadku, by došlo k porušeniu práva obvineného na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a k porušeniu práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, keďže obvinený svoje ručne písané dovolanie podal včas. Najvyšší súd sa preto podaným dovolaním zaoberal, aj s ohľadom na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 5. februára 2014, sp. zn. I. ÚS 217/2013.

Podľa § 385 ods. 1 Trestného poriadku dovolací súd je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené.

Obvinený vo svojom dovolaní uplatnil dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku s odôvodnením, že vyšetrovateľ vykonal výsluch poškodeného bez prítomnosti obhajcu, čím došlo k porušeniu jeho práva na obhajobu.

Podľa § 371 ods. 4 Trestného poriadku dôvody podľa odseku 1 písm. a) až g) Tr. por. nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie, známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom; to neplatí, ak dovolanie podáva minister spravodlivosti. Podnet podľa odseku 3 nemožno použiť na podanie dovolania, ak ho podala osoba uvedená v § 369 ods. 2 alebo 5, namietaná okolnosť bola tejto osobe známa už v pôvodnom konaní a nebola namietaná najneskôr v konaní pred odvolacím súdom.

Obvinený v priebehu celého konania, ani v rámci odvolacieho konania neuviedol žiadne také námietky, ktoré možno stotožniť s námietkami vzťahujúcimi sa na uplatnený dovolací dôvod, preto najvyšší súd na tento dôvod neprihliadal.

Nad rámec rozhodnutia najvyšší súd považuje za potrebné uviesť, že v predmetnej trestnej veci bolo začaté trestné stíhanie uznesením vyšetrovateľa policajného zboru z 22. júna 2003, ČVS: SJP-29/OVOZTČ-BB-2003. Následne bol poškodený X. D. v prípravnom konaní vypočutý 10. júla 2003. K vzneseniu obvinenia voči Ing. O. Y. (a ďalším osobám) došlo na základe uznesenia vyšetrovateľa z 15. júla 2003, ČVS: SJP-29/OVOZTČ-BB-2003. Až od tohto momentu vznikol dôvod povinnej obhajoby v zmysle § 36 ods. 3 Trestného poriadku účinného do 31. decembra 2005 a ďalšie úkony v prípravnom konaní už boli vykonávané za prítomnosti obhajcu obvineného. Je síce pravdou, že poškodený už v prípravnom konaní nebol vypočutý v prítomnosti obhajcu obvineného, čím by mohlo dôjsť k porušeniu princípov kontradiktórnosti, avšak takéto pochybenie bolo zhojené vypočutím poškodeného na hlavnom pojednávaní dňa 27. apríla 2007 za prítomnosti obhajcu obvineného.

Z obsahu ďalších námietok uplatnených v dovolaní vyplýva, že obvinený namieta predovšetkým zistený skutkový stav a spôsob, akým súdy prvého a druhého stupňa v napadnutom konaní vyhodnotili vykonané dôkazy v jeho neprospech.

Najvyšší súd pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu, ktorým sa má zabezpečiť náprava procesných a hmotnoprávných chýb, taxatívne uvedených ako dovolacie dôvody v ustanovení § 371 ods. 1 písm. a/ až písm. n/ Trestného poriadku. Mimoriadny opravný prostriedok - dovolanie - neslúži k revízii skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa.

Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňovať alebo korigovať len odvolací súd. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu inštanciu zameranú k preskúmaniu rozhodnutí súdu druhého stupňa. Správnosť a úplnosť skutkových zistení dovolací súd nemôže posudzovať, pretože nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Námietka nesprávnosti skutkových zistení, námietka

proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne nesúhlas s tým, ako súd hodnotil vykonané dôkazy, nemôže zakladať žiadny z dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Proces dokazovania (a to nielen z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých, vo veci vykonaných dôkazov, dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 10 Tr. por., podľa ktorej orgány postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie.

Je teda výlučne na úvahe súdu, ktoré dôkazy vykoná a tieto následne vyhodnotí podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstarali orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Nevykonanie dokazovania v rozsahu predpokladanom obvineným a hodnotenie dôkazov spôsobom, ktorý nezodpovedá predstavám obvineného, nie je možné subsumovať pod dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku, ale ide o skrytú formu vyjadrenia záujmu obvineného, aby boli vykonané dôkazy (zistený skutkový stav) v jeho prospech.

Dovolacím dôvodom podľa ustanovenia § 371 písm. i/ Trestného poriadku je, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia: správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Podstatou správnej právnej kvalifikácie je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní (ktorého správnosť a úplnosť dovolací súd nemôže skúmať a meniť) bol subsumovaný (podradený) pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku.

Pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia existencie dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili sudy prvého a druhého stupňa. V trestnej veci obvineného Ing. O. Y. to teda znamená, že pre dovolací súd je rozhodujúce skutkové zistenie, podľa ktorého obvinený spáchal skutok tak, ako je uvedené v rozsudku krajského súdu. Tieto skutkové okolnosti obsiahnuté v popise skutku potom poskytujú spoľahlivý podklad pre naplnenie všetkých zákonných znakov trestného činu hrubého nátlaku podľa § 235a ods. 1, ods. 2 písm. a/, ods. 3 písm. a/ Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku, zo spáchania ktorého bol obvinený uznaný vinným.

V súvislosti s námietkou obvineného, že sudy neaplikovali základnú zásadu trestného konania (v pochybnostiach v prospech obvineného), najvyšší súd poznamenáva, že použitie zásady "in dubio pro reo", ktorá vyplýva z ustanovenia § 2 ods. 4 Trestného poriadku, prichádza do úvahy len vtedy, ak pochybnosti, ktoré vznikli v trestnom konaní o dokazovanej skutočnosti, trvajú aj po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov, ktoré môžu reálne prispieť k náležitému zisteniu skutkového stavu, a to v rozsahu nevyhnutnom na objektívne, stavu veci a zákonu zodpovedajúce spravodlivé rozhodnutie. Táto zásada sa týka iba skutkových zistení, čo však nemôže byť, s poukazom na vyššie uvedené, predmetom skúmania dovolacieho súdu.

V súvislosti s námietkou obvineného, že sudy neaplikovali ustanovenie § 40 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 o mimoriadnom znížení trestu, najvyšší súd považuje za potrebné uviesť, že moderačné ustanovenie § 40 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 je síce hmotnoprávne, ale fakultatívneho charakteru, ktoré sa svojou povahou a významom primkyna ku všeobecným hľadiskám stanoveným pre voľbu druhu trestu a jeho výmery v § 23 ods. 1 a 2, § 31 ods. 1 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 a tieto doplnia. Na rozdiel od ustanovení kogentnej povahy

akými sú napr. ustanovenia § 35, § 36 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 o ukladaní úhrnného, spoločného a súhrnného trestu, ktoré sú taktiež hmotnoprávne a viažu sa k rozhodovaniu o treste, ho nemožno podriaďovať pod „nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia“ v zmysle § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku (stanovisko č. 5 uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a súdov Slovenskej republiky č. 1/2011).

Dovolací súd na okraj poznamenáva, že nie je povolaný prehodnocovať uložený trest z pohľadu jeho prísnosti. Je absolútnym právom príslušného súdu rozhodnúť, aký druh trestu a v akej výmere v rámci zákonom ustanovenej trestnej sadzby, s prihliadnutím na zásady ukladania trestov, je pre obvineného primeraný.

Pokiaľ ide o námietku obvineného ohľadom uloženia súhrnného trestu vo vzťahu ku konaniu na Okresnom súde Topoľčany pod sp. zn. 2T 14/00, najvyšší súd konštatuje nasledovné:

Podľa § 35 ods. 3 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 súd uloží súhrnný trest podľa zásad uvedených v odsekoch 1 a 2, keď odsudzuje páchatel'a za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin.

Odsudzujúcim rozsudkom súdu prvého stupňa za iný trestný čin sa rozumie prvý odsudzujúci rozsudok o inom trestnom čine toho istého páchatel'a bez ohľadu na to, či tento rozsudok bol prípadne v riadnom alebo mimoriadnom opravnom konaní zrušený, pokiaľ aj po tomto opravnom konaní vec skončila právoplatným odsúdením páchatel'a za uvedený trestný čin.

Uloženie súhrnného trestu prichádza do úvahy len v prípade viacčinného súbehu trestných činov, a to len vtedy, ak bol páchatel' za časť trestnej činnosti odsúdený, ak je možné k takémuto odsúdeniu prihliadať.

Viac trestných činov je v súbehu len vtedy, pokiaľ medzi spáchaním časovo prvého z nich a časovo posledného z nich nebol vyhlásený súdom prvého stupňa odsudzujúci (hoci neprávoplatný) rozsudok, resp. doručený trestný rozkaz za nejaký trestný čin toho istého páchatel'a. O súbeh v uvedenom zmysle nepôjde, pokiaľ bol ďalší trestný čin spáchaný po vyhlásení odsudzujúceho rozsudku (doručení trestného rozkazu). V tomto prípade je potrebné uložiť za trestný čin spáchaný po vyhlásení prvého odsudzujúceho rozsudku (doručení trestného rozkazu) samostatný trest.

V predmetnej veci správne postupoval Krajský súd v Bratislave, keď obvinenému neuložil súhrnný trest odňatia slobody vo vzťahu ku konaniu na Okresnom súde Topoľčany pod sp. zn. 2T 14/00.

Obvinený bol rozsudkom Okresného súdu Topoľčany zo 16. apríla 2010, sp. zn. 2T 14/00, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre z 10. marca 2011 právoplatne odsúdený za trestný čin vydierania spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 235 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005. V danom prípade teda nebolo možné uložiť súhrnný trest za tento trestný čin, nakoľko došlo k prerušeniu súbehu trestných činov medzi skutkom, ktorý bol predmetom rozhodovania Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4T 4/04 (ktorý sa stal 11. júna 2003) a skutkom, za ktorý bol obvinený uznaný vinným rozsudkom Okresného súdu Topoľčany, sp. zn. 2T 14/00, a to z dôvodu, že dňa 5. septembra 2000 bol vyhlásený prvý odsudzujúci rozsudok Okresného súdu Topoľčany, sp. zn. 2T 14/00.

Vzhľadom na uvedené najvyšší súd, bez meritórneho preskúmania veci, na neverejnom zasadnutí konštatoval, že je zrejmé nenaplnenie dôvodov dovolania uplatnených obvineným, a preto tento mimoriadny opravný prostriedok podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.